

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

19. Stulti & cæci. Quid enim maius est, donum, an altare quod sanctificat donum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

In lib. *Fun* inueniri non putem, qualem inter istos videre licet. Hæc ille
damerum, de Lutheranis solis. Alio in libro tam Sacramentarios quam
didō tit. Lutheranos ita depingit. Scio verè (inquit) quòd sunt extra
de doctrina Christi Spiritum, missionem, & verbum, & quòd in doctrina
cōcionato- sua, & actionibus, hominum fauorem, honorem, superbiam, red-
rum. ditus, splendidas domos, & iucundam ac voluptatibus affluen-
Sacramen- tem vitam non minus quarunt quàm Papiæ. Et paulo post
tariorum utramque sectam alloquens: Vos ipsi (inquit) i) estis qui disso-
pietas. lutam carnalèmq; vitam ducitis, qui Christum crucifigitis ier-
In lib. de rum, qui blasphematis Spiritum eius, & gratiam eius contem-
Christiana prui habetis. Hæc ille. Tandem de ipsis Sacramentariorum
fide, tit. de & Lutheranorum concionatoribus ita scribit. Cùm ad concio-
fide Cana- natores eos peruenitur, qui se gloriantur habere Dei verbum,
nea mulie- quosdam manifestè ac aperte mendaces, quosdam ebriosos, quos-
74. dam vsuarios & maledicos conuitatores, quosdam persecuto-
 res & proditores innocentum esse deprehendes. Quomodo etiam
 illorum quidam se gerant, & qua ratione uxores suas consecui
 sint, quales etiam uxores habeant, id ego Domino atque ipsis
 etiam committo. Vitam quietam, otiosam, desidem, & iucun-
 dam ducunt. Seductionibus & adulatoribus sese alunt de rapi-
 nis Antichristi, & rarium concionantur quantum terrenus &
 carnalis magistratus ferre atque audire vult. Hæc ille & alia
 adhuc infinita de vtriusque huius sectæ hominibus. Non sunt
 hæc è triuis arrepta conuitia, sed ex ipsis nouis huius Euan-
 gelij magistris (Euangelium quippe hoc nouum quælibet si-
 bi secta vendit) literis ac monumentis consignata testimo-
 nia. Plura hæc de re alibi dicendi locus dabitur, vbi similem
 hanc scabiem tangendi occasionem Calvinus dabit.

19. *Stulti & cæci. Quid enim maius est, donum, an
 altare quod sanctificat donum?*

Hanc Pharisæicam superstitionem & impietatem, qua
 ex auaritia & rapacitatis tulio res oblatas, quarum par-
 ticipes fiebant, ipsi templo & altari præponebant, tanquam
 superstitionem in populo causam, quæ ab ipso Deo eiusque
 cultu homines auocarent, à Christo hoc loco reprehendi; &
 in hac reprehensione Christi intemum præcipuè consisteret;
 atque in eadem superstitiones Catholicam hodie Ecclesiam
 fœdè prolapsam esse; declamatur hoc loco Calvinus. Sed tam
 in ipso præsentis disputationis scopo aberrat, quàm impiè
 Christi sponsam exagitat. *Hoc delirium* (ait Calvinus) quòd
 plus

plus reuerentia auro templi & sacris oblationibus quam templo & altari Iudei deferrent, à Scribis & Sacerdotibus profectum fuisse credibile est. Fuit autem non minus perniciosus quam stultus error, eò quòd populum ad crassa figmenta abduceret. Nihil procliuus est quam homines à puro Dei cultu delabi. Huius ergo veli obtentu, Satana promptum fuit procul à Dei intuitu abstrahere, qui iam plus aquo ad stultas imaginationes tendebant. Hac ratio est cur eum errorem tam duriter Christus castiget.

Hac ille. Sed toto cœlo à vero Christi intento aberrat. Christus enim hoc loco non turbas aut populum, sed Scribas & Pharisæos (sacerdotes vocat Calvinus, à quo verbo Christus ablinuit propter honorem sacerdotij, tamen Scribæ isti & Pharisæi plerique sacerdotes essent) reprehendit, nec superstitionem in populo, sed cæcitatem & ignorantiam Scribarum in doctrina manifestè arguit. Stulti (inquit) & cæci Scribæ & Pharisæi. Illorum cæcitas & stulticia erat, plus reuerentia tribuere auro & oblationibus quam templo & altari, quatenus videlicet iuramenta per aurum & oblationes facta iurantes obligare, per templum & altare facta non obligare docebant. Hanc ineptam & præposteram eorum doctrinam ex auaritia

Populi superstitionem sine causa excogitat Calvinus.

fortasse natam, sed in altero eorum errore præcipue fundatam, quòd per creaturas iurare licitum esse existimabant, in hoc quarto Væ propriè & ad literam Christus reprehendit. Hanc enim ob causam docet Christus per Deum eos iurare, qui per templum aut per cœlum iurant. Nullam hinc superstitionem aut populi aut Scribarum Christus perstringit, sed in proximo sequenti Væ illud crimen arguit. Ita Calvinus torquet hunc locum, & obrotto collo trahit ad sui cerebri idolum, quod passim ille sacris in Scriptis magna cum reuerentia & pompa quasi in theatro venerandum proponit: nempe ex superstitionis cultibus nasci Dei contemptum Dei quidem

Pharisæorum proprius error hu verbis taxatus.

cultum supersticio fœdè contraminat & eneruat, sed à Dei intuitu non magis abstrahit, quam auaritia ab affectu pecunie. Verum istud huius loci non est, nec de hoc vitio in hac sententia Christus disputat.

Superstitione non parit Des contemptum.

Nunc ut Ecclesiam Catholicam hoc loco taxat Calvinus, eius odio suos lectores perpetuò imbuens, videndum est. Primum in genere garrit. Sic (inquit) videmus in Papatu innumeris artibus auctus fuisse superstitiones, quæ sacrifici præde inhiarent: qui adhuc quotidie multa excogitant, quibus stultum vulgus magis dementent. Hac accusatio generalis absque vlla facti specie iniecta, non nisi ex dolo malo proficiscitur. Dolosus

Superstitionu falso arguitur Ecclesia.

quippe (vt dici solet) versatur in generalibus, & nihil est facilius quàm muliercularum more generaliter in quemuis obuium aut transeuntem debacchari, aut canum more molestissimè allatrare. Tandem quibusdam interiectis, vt aliquid accusatione dignum dixisse videatur, ait: *Et tamen Papiſtas nō puduit ſacrum Dei nomē ad turpius ludibriū prostituere. Nam apud illos pluris est frustum putridi cadaveris tangere, quā sanctum veriusque testamenti volumen, vel etiam leuare in calum manus.* Patrefacta nunc & in certam facti speciem adducta accusatione, quis eius pudendam turpitudinem non videt? Primum Sanctorum corporum reliquias *putridi cadaveris frustum vocat.* Cui plusquam Vigilantio & procacius infanti respondet S. Hieronymus contra Vigilantium scribens. Dixerat in Ecclesia sua Vigilantius. *Prope ritum gentilium videmus sub pretextu religionis introductum in Ecclesiis, quum puluisculum nescio quod in modico vasculo pretioso linteamine circumdatum osculantes adorant.* Cui respondet in hūc modum Sanctus Hieron. *Quid est illud, nescio quid, scire desidero. Expone manifestius, vt tota libertate blasphemēs (Hoc iam fecit Calvinus, non puluisculum nescio quod, sed putridi cadaveris frustum dicens) Doles martyrii reliquias pretioso velamine operiri, & non vel pannis vel cilicio colligari, vel proijci in sterquilinum.* Ergo sacrilegi sumus quando Apostolorū basilicas ingredimur? *Sacrilegus fuit Constantinus Imperator, qui sanctas reliquias Andrea, Luca, & Timothei transtulit Constantinopolim, apud quas demones rugiunt, &c. Sacrilegus dicendus est & nō Augustus Arcadius, qui ossa beati Samuelis longo post tēpore de Iudaea transtulit in Thraciam: Omnes etiam Episcopi non solum sacrilegi, sed & fatui iudicandi, qui rem vilissimam & cineres dissolutos (aut vt Calvinus loquitur, putridi cadaveris frustum) in serico & vase aureo portauerunt? Stulti omnium ecclesiarum populi, qui occurrerunt sanctis reliquiis, & tanta letitia, quāsi presentem viuentēque Prophetam cernerent, susceperunt: vt de Palaestina vsque Chalcedonem iungerentur populorum examina, & in Christi laudem vna voce resonabant?* Hæc Hieronymus. Hanc ergo à mille ducentis annis Ecclesiam Christi antiquissimam accuset Calvinus, non Papiſtas præſentes, si reliquias corporum sanctorum veneratur. Sed quod Calvinus vt *putridi cadaveris frustum* tanta cum nausea fastidit, quomodo alij etiam non minus antiqui & celebres Patrum singulari in honore habendum censuerint, iam olim ostendimus ex Augustino, Basilio, Ambrosio, Gregorio Nazian-

Reliquiarū
veneratio
antiquissi-
ma.

zeno,

zeno, aliisque Patribus in Prompr. Catholico.

Sed (inquit Calvinus) *pluris hoc faciunt Papista quam sanctum utriusque testamenti volumen, vel etiam leuare in calum manus.* Quid ergo? vult Calvinus libros ipsos Sacrae Scripturae eadem veneratione à nobis coli, qua Sanctorum coluntur reliquiae; & non iam cadaueris humani frustra, sed vel pecorum mortuorum pelles, vel putridos panniculos in Ecclesiis reuerenter proponi, & à nobis in honore haberi? Dolet quippe pluris à nobis Sanctorum reliquias fieri quam volumen Biblicum. Eodem igitur & pari honore affici desiderat. Cæterum vnde factum est vt ad Sactorum reliquias Dæmones rugierint, torti & eieci fuerint, multaque fidelibus beneficia impertita, ad Bibliorum contactum vel praesentiam nihil huiusmodi contigerit? An non manifestè docuit Dei Spiritus in Sanctorum reliquiis, ipsos Sanctos, & in Sanctis Deum ritè ac debitè coli: in libro verò Biblico seu chartaceo seu in membranis pretiosissimis descripto, Deum coli nolle; sed in Scripturis illis sanctis, quatenus ore magistrorum exponuntur, vel cum pia ac sancta meditatione leguntur, sanctam suam voluntatè nobis patefacere voluisse: ad doctrinam quidem & executionem eorum quæ in illis libris docentur, non ad ipsorum librorum venerationem aliquam? Nullam igitur iniuriam sacris voluminibus facimus, quòd folia & chartas non veneramur. Pluris autem nos Sanctorum reliquias facere quam in calum leuare manus, id est, quam puras & pias ad Deum orationes funderè, proterua Caluini calumnia est. Quum enim ipsas reliquias sic veneramur, vt earum inspectio & contactus ad inuocandum Deum per Sanctos suos, id est, ad leuandas manus nostras in caelum directè nos moueant & excitent, insanus est qui medium fini nos interponere garrit. Catholici semper ita Sanctorum reliquias venerari didicerunt, vt puras ad Deum orationes facere pietatis studium multo excellentius esse semper intelligerent.

21. *Decimatis mentham, & anythum, & cuminum, & reliquistis quæ grauiora sunt legis, iudicium, misericordiam, & fidem.*

Hanc quoque criminationem Pharisæis à Christo iustissimè intentatam, Ecclesiae Catholicae similiter intendendam pro suo sibi sumit imperio Calvinus. Sic (inquit) videmus hodie Papistas, quum transgrediuntur summa Dei pra-